

Detta är en utskriftsvänlig version av artikeln.

Gunnel låter känslorna styra

Av Gustaf Eriksson 0451-74 51 85, gustaf.eriksson@nsk.se 20 JULI 06.22

UTSTÄLLNING. I tio år efter att hennes son avlidit var Gunnel Pålsson slut, både fysiskt och psykiskt. 2003 uppmanade familjen henne att börja måla. Det gjorde hon, och sedan dess har hon inte kunnat sluta.

– Det var som att öppna en ventil.
Nu ställer Gunnel ut på Hovdala.

Det är enkelt, orört och genuint. Det är fridfullt, behagligt och stillsamt. Och det är vackert, så vidunderligt vackert.

Konstnären Gunnel Pålsson har rest över hela världen, men en av hennes största inspirationskällor är, och har länge varit, trakterna kring sommarstället vid Finjasjön.

– En väldigt stor del av mitt hjärta finns här,

säger hon samtidigt som hon blickar ut över tavlorna som står lutade mot väggarna i Orangeriet vid Hovdala slott. Naturmotiv dominerar de ofta dramatiska akvarellerna.

– Jag bryr mig inte så mycket om detaljer. Jag vill fånga känslor, förklarar

Gunnel.

För det passar akvarelltekniken utmärkt, särskilt när den kombineras med vatten, mycket vatten.

– Det är det som är så intressant med akvarellmålning. Vatten får pigmenten att leva, och de reagerar helt olika. Vissa färger drar ihop sig när de blir blöta, andra sprider ut sig. De har helt egna personligheter.

I den vattendränkta skapandeprocessen tvingas Gunnel ofta släppa kontrollen över sina verk.

– Det går aldrig att veta exakt hur det ska bli på förhand. Det kan bli fantastiskt, men det kan också gå åt skogen. Oförutsägbarheten är spännande, men det kan vara oerhört tungt när det blir fel, säger hon. Gunnel har en sprittande entusiasm i rösten när hon pratar om sitt måleri, men så har det inte alltid varit.

I början av 1990-talet förlorade hon sin son. Han avled endast två år ung i en mycket ovanlig sjukdom. I ungefär tio år efter det var Gunnel fullständigt tömd. Hon var både fysiskt och psykiskt slut. Hon slutade med målandet, som hon sysslade med sedan hon var väldigt ung. Krafterna räckte inte till.

Men hon fortsatte att se. Hon fortsatte att titta på landskapen runtomkring henne. Fortsatte att samla intryck. För sju år sedan uppmanade familjen och en kollega henne att återuppta måleriet. Det gjorde hon. Sedan dess har hon hållit på.

– Det var som att öppna en ventil när jag började måla igen, säger Gunnel. Det bara strömmade.

Men någon egentlig terapi har hennes målande aldrig varit.

– Det är inte så att jag målar för att jag har massa känslor som måste ut. Jag vill snarare förmedla känslor som jag får när jag besöker en viss plats eller ser någonting som händer, säger hon.

I dag har Gunnel vernissage på Orangeriet på Hovdala. Utställningen består enbart av tavlor med motiv från närområdet. Hon hoppas att utställningen kommer väcka inspiration.

– Om jag kan få någon att själv börja skapa är det fantastiskt. Att väcka andras skaparglädje är det bästa som finns, säger hon.